

OVER HAVET

De vender alle sammen ryggen til os. Her må være tusinder af mennesker. Vi står på stranden, men jeg kan ikke se havet. Der er for mange rygge. Jeg har aldrig set havet. Jeg ved bare, at vi skal over det. Ligesom skrædderen og hele hans familie fra vores gade. Og mange af de store drenge fra min skole. Vi skal væk. Så langt væk, vi kan komme.

Jeg har altid fået at vide, at man kan høre havet. Det skulle være godt at falde i søvn

til lyden af det. Men jeg kan ikke høre andet end folk, der skriger og udslynger de værste ord. Folk står tæt. Her lugter af sved. Der er nogle, som falder. Det er ligesom i køen hos bageren derhjemme, når der endelig var kommet mel. Jeg hadede at stå og vente på brød. Der var alt for mange mennesker. Folk, der hev i mit tørklæde. De var alle sammen større end mig. Også her når jeg kun de fleste til brystet.

Engang, før der blev krig, var det bageren, der kom hjem til os med friskbagt brød. Hver morgen.

Nu er det far, der skubber. Han maser sig ind mellem mændene, for her er næsten kun unge mænd, der prøver at skubbe igen. Jeg går lige bag ham. Og bag mig går mor og prøver at holde sin ene hånd på min skulder. Men det er svært, når hun slæber på en stor kuffert. Sandet er blødt. Og der

ligger affald overalt. Plasticposer. Tomme daddelbakker. Nogle tabte sko.

Derhjemme ville nogle have hjulpet mor med kufferten. Engang. Dengang, i de gode tider, som mor kalder dem.

Far maser sig frem som en elefant.

“Bare vent, du er ikke rig der, hvor du kommer hen,” er der en, der råber. Det ville de aldrig have råbt derhjemme. Der flyttede alle sig for min far. Men altså, han behøver nu heller ikke at skubbe.

Så når vi frem til havet. Det er helt stille.

Vi har ventet på at nå frem i flere dage. På den første del af turen boede vi på et hotel, hvor der var svømmepøl. Men det var for koldt til at bade. Alligevel håbede jeg, at vi skulle være der nogle flere dage. Tjenerne var rigtig søde. Men så snart far fik solgt bilen, skulle vi af sted.

Jeg kan kende ham manden, der vinker

ad os. Han besøgte os på hotellet. Der ligger nogle store gummibåde i strandkanten. De er ved at blive fyldt op med mennesker. Nogle mænd råber, at det skal gå hurtigere. Folk kaster sig om bord.

Vi skal over i en anden båd. Den er meget mindre, men den har en stor motor. Først får vi redningsveste på.

“God rejse,” siger manden fra hotellet. Så løfter han mig hurtigt op i båden.

Kort efter sejler vi. Vi er kun tolv om bord. Snart kan man ikke høre alle de mennesker, der stadig står inde på stranden. Motoren larmer. Det går stærkt.

Vi passerer en af de store gummibåde, der er pakket med folk. Det ser ud, som om de kikker efter os. Så får bølgerne fra vores kølvand deres båd til at vugge kraftigt.

Stjernerne lyser helt fantastisk. Flere af dem kender jeg. Men jeg tror aldrig, jeg har

set så mange før. Jeg ligger med hovedet i mors skød og kikker op på dem.

“Du må være træt,” siger mor. “Det er langt over midnat.”

“Jeg er ikke træt.”

Jeg havde forestillet mig, at der var store bølger på havet. Med hvidt skum på. Og at man kunne se hajernes rygfinner. Men der er bare stjernelys overalt i det stille vand. Motoren lyder ligesom generatoren derhjemme. Den, der lavede strøm til huset.

Jeg havde også regnet med, at jeg ville savne alt det derhjemme, når vi var ude på havet. At jeg ville græde af hjemve. Men jeg stirrer bare op i stjernerne. Indtil alt det sorte mellem dem flyder ud og gør alting mørkt.

PÅ EUROPAS STRAND

Da mor vækker mig, er vi allerede tæt på land.

“Se, der er Europa,” siger hun.

“Det er Europa!” råber jeg til far.

Han nikker ikke engang. Han kikker bare på stranden foran os. Den er fyldt med klippestykker, der lyser som guldklumper i den første sol.

På stranden ligger et par gummibåde. Der står også en masse unge mænd. De har

ingen kufferter. De har rygsække på. Og de står og taler med en politimand.

En mand i noget sort, glat tøj er svømmet ud til os. Han vil hjælpe båden ind. Men ham, der styrer motoren, sejler os næsten helt op på land.

Nogle kvinder kommer løbende. De har gazebind for munden. Som om de skulle ind i et hus, der lige er blevet bombet, og hvor alting er støv. Men jeg kan se på deres øjne, at de smiler.

“Jeg kan selv gå i land,” siger jeg. Men de kan selvfølgelig ikke forstå det. Her taler man ikke arabisk. Og jeg får ikke lov til at gå selv. De bærer mig i land.

En mand rækker hånden ud mod far for at hjælpe ham ind på land. Men far vil ikke tage imod den fremstrakte hånd. Jeg ved ikke, hvad der vil gøre far glad. De unge mænd, der kom frem før os, ser glade ud.

En af dem sender mig et fingerkys. En anden vender tommelen opad. Sandet her på stranden ligner sandet fra stranden i Tyrkiet, hvor vi kom fra. Jeg troede, far ville blive glad, når vi stod her. Men han ser ikke glad ud.

Vi får hver en pose med en flaske vand og med frugt og brød. Jeg skammer mig over, at far ikke siger tak. Selv om de ikke kan forstå ordet.

Jeg siger tak. Jeg takker også for den dukke, de giver mig, selv om jeg ikke har leget med dukker i flere år. Men jeg har min egen dukke, Zade, med i min rygsæk. Det skulle gå så hurtigt, at jeg kun måtte vælge én ting. Altså den nat, vi flygtede. Så blev det Zade. Selv om jeg altså egentlig er for stor til at lege med dukker.

Hun hedder egentlig Scheherazade, men det kunne jeg ikke sige, da jeg var lille. Den

rigtige Scheherazade var den næstbedste i verden til at fortælle historier, sagde mor. Jeg var den bedste, når jeg fortalte godnathistorier for Zade.

Far, han siger ikke noget. Det har han faktisk ikke gjort siden den nat, vi rejste. Jo, han kan sige ja og nej, men han vil helst bare nikke eller ryste på hovedet.

Det var den nat, mor bare proppede mit tøj ned i min rygsæk. Selv om det var så pænt strøget. Så pakkede jeg min hvide uldtrøje med sølvtråde omkring Zade, lagde hende øverst i rygsækken og snørede den til. Jeg tænkte, at det lidt så ud, som når de kaster jord på de hvide poser i grave-
ne. Men der var ingen, der græd. Jeg skulle være så stille, jeg kunne.

